Redacţiunea, Administraţiunea și Tipografia:
BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr. 22.
Scrisori nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciurĭ:
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena: Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Dannebera; în Budapesta: A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seria garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoiélă.
Reclame pe pagina III-a o seria 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANULŬ LI.

„Gazeta" iese în fie-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anu 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anu 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şese lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulu în casă: Pe unu anu 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtu abonamentele câtu şi inserţiunile sunt a se plătĭ înainte.

Nr. 76. Braşovŭ, Mercurĭ, 6 (18) Aprilie 1888.

Nou abonamentŭ
la
„GAZETA TRANSILVANIEI".

Cu I Aprilie 1888 st. v. s'au deschisŭ nou abonamentŭ la care invitămŭ pe toţĭ amicii şi sprijinitorii foiei nóstre.

Preţulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:
pe trei lunĭ 3 fl.
pe şese lunĭ 6 fl.
pe unŭ anŭ 12 fl.

Pentru România şi străinătate:
pe trei lunĭ 10 francĭ,
pe şese lunĭ 20 francĭ,
pe unŭ anu 40 francĭ.

Abonarea se póte face mai uşorŭ şi mai repede prin **mandate postale**.

Domnii, carĭ se vorŭ abona din nou, sĕ binevoéscă a scrie adresa lămuritŭ şi a arĕta şi posta ultimă.

Administraţiunea „Gazetei Transilvaniei".

Braşovŭ, 5 Aprilie st. v. 1888.

In Cluşiu s'a instalatŭ în dilele acestea unŭ nou fişpanŭ.

Faptulŭ în sine nu oferă nimicŭ interesantŭ şi este pentru noi indiferentŭ, decă în împrĕjurările de adi fişpanulŭ din Cluşiu pórtă numele „Josika" ori „Beldy." Ori cum se va numi, scimŭ înainte, care este rolulŭ sĕu şi cum trebue sĕ şi-lŭ jóce ca sĕ placă stăpânilorŭ sĕi.

Ceea ce ne face însĕ, cu tóte acestea, sĕ luămŭ notiţă de noua instalare fişpănéscă din Cluşiu, este unŭ caracteristicŭ pasagiu din discursulŭ inauguralŭ alŭ noului fişpanŭ, rostitŭ alaltaerĭ în adunarea comitatensă. Acestŭ pasagiu a fostŭ comunicatŭ prin telegrafŭ diarului „Pester Lloyd", de unde se vede că e destinatŭ a contribui şi elŭ încâtva la calmarea opiniunei publice din Germania, atâtŭ de multŭ agitată prin articulii din „Kreuzzeitung", îndreptaţĭ în contra sistemului de guvernare alŭ d-lui Tisza.

Numai în vederea acestui scopŭ se póte esplica proclamarea ostentativă, din partea unui fişpanŭ, a unui principiu streinŭ de întréga lucrare şi purtare a guvernanţilorŭ, — a principiului, că „nu poporulŭ este pentru funcţionarĭ, ci funcţionarii pentru poporŭ".

Acestŭ principiu, dice noulŭ fişpanŭ alŭ Cluşiului contele Beldy, va conduce paşii sĕi în administraţiunea comitatului. Şi ca sĕ nu ne îndoimŭ despre speciala natură a acestorŭ paşi, d-lŭ fişpanŭ desfăşură mai departe astfelŭ programulŭ sĕu:

„Comitatulŭ nostru, dice elŭ, are locuitorĭ de deosebite naţionalităţĭ. Eu nu voiu sta în cale desvoltării lorŭ, ba este chiar dorinţa mea de a promova în cerculŭ meu de activitate acéstă desvoltare întru câtŭ ea se va ţine între marginile constituţiunei şi legilorŭ nóstre, şi nu va veni în conflictŭ cu unitatea statului maghiarŭ şi cu tradiţiunile istorice ale naţiunei maghiare; voiu ţine însĕ de a mea datoriă, de a păşi în contra orĭ-cărei direcţiunĭ cu nisuinţe opuse, cu tótă greutatea puterei ce mi s'a datŭ. Sperezŭ că nu va fi de lipsă sĕ aducŭ în celŭ mai strictŭ modŭ la valóre legile nóstre".

Pentru cei ce cunoscŭ bine starea lucrurilorŭ dela noi, nu va fi nicĭdecum greu a înţelege contradicţiunea ce esistă între principiulŭ proclamatŭ la începutŭ de amintitulŭ fişpanŭ şi între modalitatea cum promite elŭ a-lŭ esecuta.

Decă odată se recunósce că funcţionarii suntŭ pentru poporŭ, ér nu poporulŭ pentru funcţionarĭ, atuncĭ trebue sĕ se recunóscă totodată şi necesitatea de a se administra şi guverna statulŭ aşa precum cerŭ trebuinţele poporaţiunei întregĭ, — care se compune din deosebite naţionalităţĭ, ceea ce recunósce şi d-lŭ fişpanŭ — ér nu numai în interesulŭ unei părţĭ a ei, ba chiar în esclusivulŭ interesŭ alŭ păturei dela putere.

Pentru ca sĕ fiă cu putinţă o asemenea administrare şi guvernare, şi ca funcţionarulŭ sĕ-şĭ pótă împlini chemarea pentru poporŭ se cere mai presusŭ de tóte ca elŭ sĕ mănueze legea în vederea adevĕratelorŭ interese ale poporului, ér nu în vederea unorŭ idei utopice şi esclusiviste, aşa că datoria lui ar culmina în cerinţa, ca elŭ sĕ lumineze guvernulŭ şi legislaţiunea asupra defectuosităţii şi nedreptăţii legilorŭ, şi sĕ ceră îndreptarea lorŭ în favórea poporaţiunei.

A ameninţa însĕ cu stricteţa legilorŭ vitrege pentru naţionalităţile nemaghiare, decă aceste nu se vorŭ desvolta în direcţiunea „ideilorŭ de statŭ" şoviniste maghiare, a cărorŭ purtătorĭ şi propovĕduitorĭ suntŭ funcţionarii ungurĭ de astădi, însemnă a rĕsturna marele principiu susŭ memoratŭ şi a proclama de faptŭ principiulŭ că poporaţiunea trebue sĕ se acomodeze dictatului funcţionarilorŭ şi guvernului.

Ceea ce e însĕ şi mai durerosŭ, stricteţa legilorŭ se aplică numai în partea lorŭ cea rea, ér în partea lorŭ cea bună ea este înlocuită prin volniciă.

Esperienţa ne-a convinsŭ despre acésta îndestulŭ, precum ne-a convinsŭ şi despre valórea ce-o au enunciaţiunile de felulŭ celei amintite. Câte unŭ principiu frumosŭ se pune ca etichetă spre a se acoperi înaintea opiniunei publice strĕine falsitatea liberalismulŭ unguirescŭ. Dér acum nu le mai ajută nicĭ acéstă apucătură, dovadă articulii foilorŭ strĕine ca cei din „Kreuzzeitung."

Germanii şi Ungurii.

„Kreuzzeitung" aduce din nou unŭ articolŭ anti-maghiarŭ de vre-o câteva colone.

Ea [foia] — dice „Kreuzzeitung" — n'ar pute face diarului „Pester Lloyd" plăcerea de a renunţa la o critică. Pentru alianţa germană-austro-ungară întărirea puterii de statŭ monarchice a Austro-Ungariei este de mare importanţă. Nelămurita posiţiă de dreptŭ publicŭ a Ungariei scurtéză, ba primejduesce chiar acéstă putere de statŭ. Insuşĭ „Pester Lloyd" a admisŭ mai înainte, că nimenĭ nu s'ar îndoi, că în Budapesta guvernéză cu o putere aprópe absolută unŭ ministerŭ ce atêrnă dela parlamentŭ în sensulŭ partidului maghiarŭ dela putere. Foia din cestiune ilustréză mijlócele de forţă, prin care mica nobilime comitatensă şi ţĕrănéscă, la alegerĭ, astupă gura celorlalte naţionalităţĭ, dér acéstă nobilime scurtéză popórelorŭ nemaghiare şi în administraţiă şi în justiţiă, prin mii de funcţiunĭ, ea suge la mĕduva ţĕrii, la ale cărei miserii financiare ea nu puţinŭ contribue. După cea francesă, administraţia unguréscă e aprópe cea mai scumpă. Destui adevĕraţĭ patrioţĭ ungarĭ se întrébă: Câtŭ are sĕ mai sufere încă poporaţiunea sub radicala administraţiune parlamentară şi comitatensă şi când va ajunge éră la putemiculŭ scutŭ alŭ Monarchului? Frângerea influenţei monarchice este cu atâtŭ mai regretabilă, cu câtŭ tocmai acésta ar fi mai potrivită spre a calma şi împăca contrastele naţionale. Energia incontestabilă, prin care nobilimea maghiară 'şĭ-a păstratŭ talentulŭ ei de stăpânire la o poporaţiune brutală, cu dreptŭ cuvêntŭ se preţuesce şi se folosesce de către guvernulŭ împĕrătescŭ; dér maghiarisarea fără reservă are de a face cu cultura mai desvoltată a Românilorŭ şi a Slavilorŭ.

Cu câtŭ maghiarismulu se urcă mai multŭ la unŭ rolŭ internaţionalŭ, cu atâtŭ mai multŭ accentuéză naţionalităţile acele legătura lorŭ cu împĕrăţia şi cu stegulŭ negru-galbinŭ. Acestŭ stegŭ nu numai în Ungaria este pusŭ la dosarŭ; şi în Berlinŭ pe palatulŭ ambasadei se arboréză de obiceiu numai stegulŭ albŭ-roşu-verde, cu tóte că până acum încă nu este recunoscutŭ de internaţionalŭ. Ţera ereditară Ungaria îşĭ mulţumesce susţinerea numai sceptrului Austriei şi situaţiei ei geografice; căcĭ altcum regimulŭ ei nobilitarŭ îi pregătia fără îndoélă deja de multŭ sórtea Poloniei. Îngrijindu-se de desvoltarea culturală a popórelorŭ, regii Ungariei aveu aprópe totdeuna sĕ se lupte cu nobilimea maghiară, care, atuncĭ când se trata de drepturile şi privilegiile sale n'a hesitatŭ nicĭodată a încheia alianţe cu străinătatea în contra monarchului ei, orĭ a cere ajutorŭ din afară.

Se ducŭ Ciangăii.

Mai multe familii de Ciangăi, constătătóre din vre-o 40 de suflete, se pregătescŭ, după cum spunŭ diarele ungurescĭ, sĕ se întorcă îndĕrĕtŭ la Bucovina, căcĭ de „fericirea" aflată în ţera „patrioţilorŭ" s'au săturatŭ peste capŭ. Vorbă e acum, cum se vorŭ reîntórce aceste familii nefericite în patria lorŭ şi ce vorŭ face acolo, de vreme ce casele şi moşiórele avute acolo şi le-au vêndutŭ, banii căpătaţĭ în preţulŭ acestora şi i-au spesatŭ cu espediţiunea făcută pe pămêntulŭ făgăduinţei şi acum nu li-a mai rĕmasŭ altŭ mijlocŭ de traiu, decâtŭ doră cerşitulŭ. Acesta este faptŭ mărturisitŭ chiar de foile ungurescĭ.

Dér, precum se vede, nu multŭ le pasă „patrioţilorŭ" ungurĭ de sortea acestorŭ nefericiţĭ aduşĭ în ţéră, căcĭ scopulŭ lorŭ nu este a'i ferici, ci ca prin ei se maghiariseze pămêntulŭ acesta. In timpulŭ de faţă şĭ-au pusŭ ochii pe Deva şi Hunedóra, pe carĭ voiescŭ sĕ le coloniseze cu Ciangăi. Că ce sórte vorŭ ave Ciangăii aduşĭ şi câtŭ timpŭ vorŭ sta ei acolo, pe „patrioţĭ" nu mult îi interesézá. Ei sciu şi vĕdŭ, că opera colonisărei lorŭ nu duce la nicĭ unŭ resultatŭ, căcĭ pe când unii vinŭ, alţii se întorcŭ; totulŭ este o ruinare a bieţilor Ciangăi, o conturbare din posesiunea lorŭ.

Se póte însĕ, că „patrioţii" se mângăie cu ordinaţiunea guvernului, prin care se ordónă oprirea emigrărilorŭ prin împedecarea estradărei paşapórtelorŭ şi biletelorŭ de călĕtoriă pe calea ferată şi în sensulŭ acestei ordinaţiunĭ póte că şi Ciangăii aduşĭ în Ungaria vorŭ fi împedecaţĭ de a se mai pute reîntórce în patria lorŭ natală. Acésta e posibilŭ, dér că prin acésta sĕ se fericéscă şi sĕ se întăréscă elementulŭ unguirescŭ baremĭ câtŭ de puţinŭ, de acésta nicĭ vorbă nu póte fi. „Ellenzék" dice că ordinaţiunea de mai susŭ a ministrului este analógă cu aceea, când s'ar ordona d. e. sĕ se închidă farmaciile pentru ca sĕ înceteze morburile, căcĭ în adevĕrŭ, ministrulŭ tinde prin acea ordinaţiune nu la nimicirea bólei, ci la nimicirea bolnavului.

Guvernulŭ unguirescŭ ar face multŭ mai bine, decă s'ar îngriji de stêrpirea seriósă a causelorŭ emigrărilorŭ prin delăturarea relelorŭ, carĭ pricinuescŭ aceste emigrărĭ, căcĭ ordinaţiunile nicĭ nu vorŭ sătura pe cei flămândĭ, nicĭ nu vorŭ îmbrăca pe cei golĭ.

SCIRILE DILEI.

Ministrulŭ unguirescŭ de culte şi instrucţiune a opritŭ folosirea în şcóle a următórelorŭ mijlóce de învĕţămentŭ: „Wandkarte von Europa", proiectată şi desemnată de B. Kozenn (Viena şi Olmutz, editura lui Eduard Hölzel), mai departe „Elemente de geografiă comparativă pentru clasele inferióre şi alte şcóle coordinate" de Samuilŭ V. Isopesculŭ, apărută în Cernăuţĭ în 1882, precum şi „Cursŭ elementarŭ de istoria universală pentru clasa I (II, III) a şcolelorŭ secundare", de Iónŭ Marescu, apărută în Bucurescĭ.

Nouĕ dovedĭ despre veninulŭ cu care neaoşulŭ ministru unguirescŭ de culte şi instrucţiune Trefot persecută cărţile nemaghiare, care nu suntŭ lucrate după calapodulu ungurescŭ. Amarŭ se 'nşală însĕ, decă crede că'şĭ va ajunge scopulŭ: d'a ucide desvoltarea culturală naţională a Nemaghiarilorŭ!

* *

Procesulŭ de pressă alŭ „Foiei diecesane" s'a pertractatŭ şi decisŭ în 7 Aprilie n. a. c. înaintea tribunalului regescŭ din Caransebeşŭ. Redactorulŭ foiei a fostŭ condamnatŭ la solvirea unei amende cu banĭ în suma de 50 fl. pentru-că s'ar fi călcatŭ disposiţiunea §-lui 13 alŭ legei austriace de pressă din anulŭ 1852, care interdice foilorŭ speciale fără cauţiune a discuta cestiunĭ dilnice de politică. „Redactorul, dice „Foia Diecesană", a însinuatŭ apelaţiune contra acestei sentinţe. Întréga pertractare o vomŭ publica după-ce ni se va admanua în scrisŭ sentinţa tribunalului, fiind-că cu ocasiunea publicărei nu ni s'au făcutŭ cunoscute motivele, pe care îşĭ baséză tribunalulŭ sentinţa sa".

* *

Pentru serviţiile aduse maghiarisărei

preotulŭ gr. or. Ionŭ Ghiuruţanŭ din Unguraşĭ a fostŭ rĕsplătitŭ de ministrulŭ unguresců Trefort cu 50 fl.

Nu vei fi uitatŭ părinte!

***

Comisiunea de incompatibilitate a camerei deputaţilorŭ ungurĭ a hotărîtŭ sĕ provóce, prin viceşpanulŭ Caraşu-Severinului, pe deputatulŭ cercului Caransebeşŭ Michailŭ Popovicĭ, ca orĭ sĕ apară în persónă înaintea comisiunei la 30 Aprilie n. c. 5 óre după amédĭ orĭ sĕ numéscă unŭ împuternicitŭ, orĭ sĕ'şĭ trimétă până la terminulŭ numitŭ declaraţiunea sa în scrisŭ, care sĕ justifice că refusă presentarea mandatului. Totodată s'a decisŭ sĕ se céră esemplarulŭ protocolului de alegere, ce se află la ministerulŭ de interne.

***

„Sib. Deutsch. Tageblt", luândŭ notă de nostima descoperire a foilorŭ unguresci, că autorulŭ articulului din „Kreuzzeitung" ar fi ultraistulŭ sasŭ Lenhardt, profesorŭ în pensiune, le adreséză rugarea sĕ-lŭ arate şi Sasilorŭ pe acelŭ Lenhardt, căcĭ în Sibiiu nu-lŭ cunósce nimenea.

***

Din causa unorŭ erorĭ de tiparŭ, reproducemŭ a doua óră următórea scire: Ministrulŭ unguresců de finanţe face cunoscutŭ, că notele de statŭ de 1 fl. emisiunea primă din 7 Iulie 1866 se vorŭ primi spre a se schimba cu altele numai până la finele lui Iunie 1888 pe temeiulŭ unei petiţiunĭ timbrate şi adresate ministerului comunŭ de finanţe. După espirarea acestui terminŭ acestŭ felŭ de note nicĭ nu se mai primescŭ, nicĭ nu se mai schimbă cu altele.

***

Kulturegyletulŭ ardeleanŭ a hotărîtŭ ca adunarea generală séu mai bine disŭ banchetulŭ generalŭ orĭ petrecania generală sĕ-o dea în anulŭ acésta în Braşovŭ în dilele de 19 şi 20 Augustŭ.

Teatrulŭ maghiarŭ din Deşiu.

Nordulŭ-Transilvaniei, 16 Prierŭ n. 1888.

Este lucru cunoscutŭ, că teatrulŭ unguresců din Deşiu stă de mai multŭ timpŭ închisŭ, din lipsa mijlócelorŭ de susţinere a actorilorŭ séu a vre-unui directorŭ de întreprindere, cu alte cuvinte: din lipsa publicului părtinitorŭ alŭ teatrului.

Observŭ, că e vorba de acelŭ edificiu pocitŭ şi lipsitŭ de simetria esterióră a posiţiunei sale locale, pentru care învăpăiaţii „patrioţĭ" au spesatŭ peste 40.000 fl. în mare parte storşĭ şi din pungile Românilorŭ şi totuşĭ este înfundatŭ 2 metri în pămêntŭ, în suterana căruia nelipsindŭ apa, potŭ concerta acuma numai bróscele.

Ei bine, acéstă instituţiune „culturală maghiară" are precum sĕ spune, şi unŭ deficitŭ orĭ datoriă de mai multe mii, se afirmă că vre-o 45.000 fl.

Spre salvarea teatrului „Solnok-Doboka" fóia municipală de sĕptĕmână, ce apare în Deşiu sub redacţiunea preotului reformatŭ D-lŭ Samuel Kovács în nr. 13 a. c. din 25 Martie în articlulŭ din frunte „Szineszetünk" subscrisŭ „V" — unŭ esecutorŭ de dare — propune între altele, ca pentru subvenţionarea teatrului municipiului Solnocŭ-Dobâcei — aci nu-lŭ mai numesce alŭ naţiunei maghiare — sĕ se facă unŭ arunců de 1000 fl. anualŭ, care sĕ iasă din 1% după dare dela publiculŭ contribuitorŭ din acestŭ comitatŭ.

Reclamă puterniculŭ sprijinŭ alŭ preşedintelui societăţii teatrale br. Desideriu Bánffy comitele supremŭ alŭ municipiului, pentru susţinerea şi acoperirea datoriei teatrului, lipsitŭ de societate, care sĕ debuteze în „zengzetes magyar nyelv" (limba rĕsunătóre unguréscă).

Aci nu e vorba numai de Maghiarĭ, ci de massa întrégă a contribuabililorŭ, pentru aceea însĕ de Românĭ nu amintesce d-lŭ „V." ca cum nicĭ n'arŭ fi pre faţa pămêntului, nicĭ n'arŭ exista aci celea 80% Românĭ din complexulŭ poporaţiunei comitatului nostru!?

Audiţĭ Românilorŭ, comune şi representanţĭ municipalĭ şi comunalĭ, audiţĭ de dare pentru teatrulŭ unguresců din Deşiu cu care vréu încă stăpânitorii dilei se vĕ îngreuneze!

„Videant consules!" şi „Sapienti satis!"

Solnocanulŭ.

Din Bucovina.

(Coresp. part. a „Gaz. Trans.")

Suceava, în Martie 1888.

Binevoiţĭ, Domnule Redactorŭ, a da locŭ în colónele veteranului diarŭ românescŭ „Gazeta" următórelorŭ şire care credŭ că totŭ vorŭ aduce naţiei unŭ folosŭ, măcarŭ câtŭ de micŭ:

Este sciutŭ, că Archiepiscopia bucovinénă posede unŭ stabilimentŭ tipograficŭ. Cam pe la anulŭ 1880 era adecă în Cernăuţĭ, între alte stabilimente tipografice, şi unŭ stabilimentŭ bine întocmitŭ, déră fiindŭ acviratŭ de posesorulŭ respectivŭ pe datoriă şi fiindŭ în Cernăuţĭ în acestŭ ramŭ de meseriă concurenţă prea mare, întregŭ stabilimentulŭ era aprópe de secvestraţiă şi de mezatŭ. Consistoriulŭ metropolitanŭ ort. or. şi-a pusŭ de gândŭ sĕ cumpere acestŭ stabilimentŭ pentru archidiecesa bucovinénă, emiţêndŭ spre scopulŭ acesta, în anulŭ 1880—1, unŭ apelŭ cătră clerŭ şi credincioşĭ, în urma căruia s'au semnatŭ 18,000 fl., solvindŭ unii banĭ gata, ér alţii obligându-se a solvi în rate.

In urma acestorŭ donaţiunĭ, făcute mai alesŭ de cătră preoţimea din ţéră, înaltulŭ Consistoriu se află în posiţia de a pute cumpĕra tipografia, devenind proprietatea archidiecesei.

Cum s'a procedatŭ însĕ la facerea acestui têrgŭ şi carĭ suntŭ folósele lui, căcĭ fiindŭ aicĭ vorba despre unŭ bunŭ comunŭ, nu numai că ne este permisŭ, dér suntemŭ chiar şi datorĭ a ne interesa de elŭ?

Mai întâiu ne-a surprinsŭ împrejurarea, că banii colectaţĭ, adecă cele 18,000 de fl., Prea Ven. consistorŭ nu le-a concredutŭ unui comitetŭ, ce după părerea nóstră ar fi trebuitŭ sĕ se constitue anume pentru acestŭ scopŭ, ci le-a concredutŭ unei singure persóne, care era singurulŭ primitorŭ, plătitorŭ, administratorŭ, îngrijitorŭ, economŭ etc. investitŭ cu putere fără limite. Acéstă unică persónă primi paralele, solvi ratele pentru stabilimentulŭ cumpĕratŭ. Acéstă manipulare e greşită, orĭ-câtŭ de mare încredere meritŭ persóna aceea, şi am făcutŭ acéstă observaţiune pentru ca sĕ servéscă spre orientare la alte ocasiunĭ, căcĭ de se va procede totŭ aşa, anevoiă vom mai pute aduna capitale publice naţionalĭ, orĭ bisericescĭ din contribuirile singuraticilorŭ.

Acéstă persónă angajase ca conducĕtorŭ alŭ tipografiei pe fostulŭ ei proprietarŭ. Acum, decă acésta, când lucra pentru sine şi se îngrija de stabilimentŭ ca de nervulŭ esistenţei sale nu putea sĕ se susţină, ce folosŭ şi cum ar puté elŭ sĕ folosécă archidiecesei, după ce acum nu mai este a lui tipografia, şi după-ce orĭ-cum va fi sporulŭ. lui îi este deja asigurată o léfă bună de 1000 fl. pe anŭ, încălditŭ, luminatŭ şi cuartirŭ cu odăi destule în o parte aparţinĕtóre reşedinţei metropolitane.

Asta încă totŭ ar mai trece, căcĭ fiindŭ vorba în casulŭ de faţă despre o afacere comercială, s'ar puté trece cu vederea împrejurarea, că numitulŭ conducĕtorŭ alŭ tipografiei nu e Românŭ. Dér vorba e, că nicĭ folosŭ nu aduce întreprinderei. Se vorbesce, că multe tipărituri în sute şi mii de esemplare sĕ întêmplă adesea că-sŭ greşite; de sine se înţelege că paguba este pentru asemenea casurĭ a fondului tipograficŭ, mai vêrtosŭ că şi hârtia este cumpĕrată pe spesele acestui fondŭ.

Apoi nicĭ clerulŭ nu simte până acum nicĭ o uşurinţă prin cumpĕrarea acestei tipografii, căcĭ tóte tipăriturile se vêndŭ totŭ aşa de scumpe ca şi mai 'nainte, cu deosebire numai, că Calendarulŭ oficiosŭ alŭ Consistorului se capĕtă acum multŭ mai târdiu. Rutenii se ferescŭ câtŭ numai potŭ de a se folosi de astă tipografie, ér „Revista Politică," care mai nainte se tipărea în tipografia acésta, astădĭ se tipăresce la „Ekhard," totŭ în Cernăuţĭ. Ba chiar persóna mai de aprópe interesată în causa acésta şi-a datŭ o vorbire a sa sĕ se tipăréscă la altă tipografie şi nu la cea a archidiecesei.

Dér ceea ce peste mĕsură ne mâhnesce, e faptulŭ, că copii romanĭ nu potŭ sta în acestŭ stabilimentŭ sĕ înveţe meseria tipografiei. Intr'unŭ rêndŭ erau trei copii românĭ la învĕţătură în acestŭ stabilimentŭ. Dintre acestia unulŭ după două sĕptĕmânĭ făcea treaba unui începĕtorŭ bunŭ. Déră nu-i vineau conducĕtorului tipografiei la socotélă pentru că suntŭ românĭ, şi Românulŭ le găsesce mereu cusururĭ: ba că-sŭ leneşĭ, ba că'sŭ prea proştĭ etc. Şi aşa noi cu banii noştri plătimŭ şi crescemŭ streinismulŭ mare. Aşa şi la sfânta Metropoliă grădinariulŭ şi îngrijitoriulŭ parcului metropoliei este unŭ Leah (Polon), totŭ aşa antreprenorul bucătăriei seminariale. Decă noi prin nesocotinţa nóstră crescemŭ streinismulŭ în sînulŭ nostru cu munca şi sudórea nóstră, apoi óre mai avemŭ cuvêntŭ sĕ ne plângemŭ, óre ni se cade sĕ ne văerămŭ că ne'nghitŭ streinii?

Bâcal.

Intemplărĭ diferite.

Unŭ preşedinte de tribunalŭ nebunŭ. Din Alba-Iulia ni-se scriu cu data 1 Aprilie următórele: „Preşedintele tribunalului r. din Alba-Iulia a nebunitŭ. Causa nebunirei sale se asigură că este ideea fixă, de care pătimesce, că adecă e persecutatŭ de Românĭ. In realitate eu credŭ, că nebunia lui este în parte şi efectulŭ mustrărilorŭ consciinţei sale pentru necurmatele prigonirĭ îndreptate contra preoţilorŭ românĭ. Elŭ a urditŭ în comitatulŭ nostru înverşunatele prigonirĭ ale preoţilorŭ, când cu afacerea închipuitei „irredente romane," cărei prigonirĭ cădură jertfă mai muţĭ preoţĭ de ai noştri, fiindŭ din bunŭ seninŭ şi fără nicĭ o vină têrîţĭ în temniţele unguresci. Pentru „meritele" câştigate prin purtarea lui, atâtŭ de asupritóre faţă cu Românii, nefericitulŭ a fostŭ înaintatŭ la acéstă frumósă tréptă de preşedinte de tribunalŭ, dér Dumnedeu nu l'a lăsatŭ sĕ se pótă bucura multă vreme de noul sĕu postŭ, căcĭ în totŭ timpulŭ celorŭ trei pătrare de anŭ, câtŭ a statŭ în fruntea tribunalului, prin ura lui cea mare contra Românilorŭ şi prin ideea fixă, că e persecutatŭ de „nădrăgarii românĭ" a datŭ probe despre lipsa sănĕtăţii minţii sale. Nebunia lui însĕ a fostŭ publice recunoscută numai după ce mai dilele trecute isbucni într'unŭ „csárdás" ce l'a jucatŭ în mijloculŭ pieţei din Alba-Iulia. In joc da espresiune închipuirei că este baron şi că se pregătesce sĕ mérgă la Sighişóra pentru a efectui spêndurarea tuturor Românilorŭ. In elŭ întrase mai de mult frica, că preoţii românĭ îlŭ vorŭ afurisi, ceea ce odată era opritŭ a se face, prin legile „aprobate şi compilate" de odinióră. De frica acésta, nefericitulŭ preşedinte, cu tóte că era calvinŭ, a aflatŭ de bine a se adresa cătră părintele Popa Luca dela mănăstirea lui Atanasie din Alba-Iulia, căruia i-a trimisŭ cămaşa lui de nópte pentru a-i face slujbe, a-lŭ mântui de afurisăniile închipuite şi a-i alina turburarea minţii."

Sciri politicesci.

Griesheim-Merelli. Anunţurile sensaţionale pe placate ale „prestidigitatorului, cetitorului de cugete şi antispiritistului cavalerŭ Merelli, ce s'au lipitŭ pe zidurile Braşovului, precum şi

---

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

INIMOSULŬ.

Poveste.

Inimosulŭ face întocmai pe tocmai după disa peşcelui şi hai mai departe uşorŭ ca vêntulŭ, iute ca gândulŭ.

Dela o vreme numai ce ajunge la codrulŭ de aurŭ. Aci şi arborĭ, şi florĭ, şi pasĕrĭ şi tóte cele erau numai lamura aurului.

Dér Inimosului de nimicŭ nu-i pasă, ci se ia prin codru încolo.

Fiind-că-i picase dragă, rupe o flóre de aurŭ şi şi-o anină în căciulă, — după ce arruncă pe cea de argintŭ la o parte.

Apoi, dreptŭ la mijlocŭ de codru, află o vulpe prinsă într'o gropă adêncită. Ce se gândesce, ce nu se gândesce, elŭ o scie mai bine, destulŭ, că scapă şi pe vulpe din belea.

„Iţĭ mulţămescŭ, Inimosule" — dise vulpea — „la vreme de nevoiă şi eu ţi-oiu prinde bine. Ia trei perĭ din spinarea mea şi ţi-i pune la straiţă. Când vei vede, că nu mai e încătrău, suflă numai peste ei, şi eu cu întregŭ neamulŭ meu vulpescŭ am sĕ-ţĭ sarŭ într'ajutorŭ".

purtau capulŭ de geaba, ca adĭ, — erau mai de înţelesŭ, — se vede.

Inimosulŭ face érăşĭ după disa vulpei şi hai mai departe totŭ uşorŭ ca vêntulŭ şi iute ca gândulŭ. Când la nisce rĕscrucĭ, ceva nu i-se pare. Era adecă o căciulie de aurŭ ciudată de totŭ. Elŭ se coboră de pe calŭ şi'i dă una cu piciorulŭ, ca s'o arunce din cale-i.

Din căciulia aceea, cum o lovesce Inimosulŭ, pe locŭ se face unŭ moşŭ mai bĕtrânŭ decâtŭ se póte crede. Genele lui erau crescute până'n pămêntŭ şi trebuiau proptite ca sĕ pótă zări câtuşĭ de câtŭ cu ochii sĕi.

— „Bine ai venitŭ, Inimosule, că de nouĕ-decĭ şi nouĕ de anĭ, de când mĕ aflu în starea ce mĕ vĕduşĭ şi piciorŭ de omŭ pămênteanŭ n'a călcatŭ codrii aceştia, ca sĕ-mĭ ajute", — dice celŭ moşŭ bĕtrânŭ. — „Decă stai sĕ facĭ binele, cum e disa, orĭ îlŭ fă deplinŭ orĭ te lasă, dér nu de jumĕtate. Apucă ulcioraşulŭ acesta de aurŭ şi'mĭ adă niţică apă dela isvorulŭ ce care duce cărarea din drépta. Fă atâta bine, Inimosule, ca şi ţie bine sĕ-ţĭ mérgă tóte trebile".

— „Şi de ce sĕ nu?! — cu tótă voia

— „Dér s'ascultĭ ce am sĕ-ţĭ spunŭ, Inimosule. La isvorulŭ acela vei afla o fată în vestminte de aurŭ. Grijesce ca nu care cumva sĕ te momécă, şcii cum suntŭ muierile, că'ţĭ rĕpui capu cu ea; o vorbă sĕ nu dicĭ.

— „Inţelegŭ, moşule, şi voiu urma întocmai".

Sosindŭ Inimosulŭ la isvorŭ, adevĕratŭ, acolo era o minune de fată, nu cum sĕ fiă, făr' ca ruptă din sóre. Atâta frumseţă nu s'a mai pomenitŭ de când e lumea.

Inimosulŭ, flăcău colea în flórea vieţii, numai decâtŭ i-se aprindŭ călcâiele.

Din vorbă în vorbă ei, tinerii, se înţelegŭ ca numai sapa şi lopata sĕ-i mai despartă.

Inimosulŭ de abia a apucatŭ sĕ se întórcă cu ulcioraşulŭ la bĕtrânŭ şi de locŭ a fostŭ înapoi la fată.

Moşnegulŭ s'a spălatŭ cu apă de aceea şi s'a făcutŭ unŭ tinĕrŭ sprintenelŭ, măcarŭ unŭ băiatŭ de şépte anĭ. Ce s'a alesŭ de elŭ, nu se scie nicĭ până'n diua de adĭ.

Tinerii acum, ce sĕ se scià ei face?!

de mama fetei nicĭ îngaură de şórecĭ nu era putinţă sĕ scape. Asta o sciau ei bine.

— „Sĕ mergemŭ la voi acasă", dice Inimosulŭ din a sa parte. „Eu de frică şi aşa nu ştiu. Voiu scóte-o la cale cumva, ca sĕ te am dreptŭ nevastă pe vieţă".

— „Bine, — dice fata — „tu vei cerca, dér ciolanele acolo au sĕ-ţĭ rĕmână, asta bine sĕ ţi-o încrestedĭ. Au cercatŭ ei mulţĭ. Suntemŭ trei surorĭ şi sĕmĕnămŭ una cu alta ca trei picăturĭ de apă. De-a fi sĕ fiă, étă pe ce ai sĕ mĕ cunoscĭ din tóte trei". Dicênd acestea işĭ face o mică sgâriătură de-asupra ochiului, dreptŭ semnŭ.

Apoi se ducŭ, bodogănindŭ mai una, mai alta, până la curţile mamei fetei.

— „Aşĭ! tocmai aveam lipsă de tine, Inimosule. Ui-te! O sută de parĭ am dinaintea caselorŭ mele. Fie-care parŭ 'şĭ are căpĕţîna sa, numai unulŭ e golŭ încă, pe acela capulŭ tĕu are sĕ-lŭ împodobéscă, de nu mĕ vei sluji unŭ anŭ fără leacŭ de greş. Şi anulŭ la mine e numai de trei dile. Cine vré sĕ aibă pe una din fetele mele, astă slujbă are sĕ mĭ-o facă; de-o scrinteşce, cu capulŭ

observarea plină de reclamă că „prof. Merelli s'a produsŭ înaintea reginei Angliei Victoria, a prințului de Wales, a împĕratului Wilhelm, a împĕratului-rege Franciscŭ Iosifŭ în 1885, a regelui Belgiei, a președintelui republicei francese Grevy, și că s'arŭ fi întrecutŭ capetele incoronate d'a-lŭ grămădi cu distincțiunĭ și premii, a făcutŭ pe poliția de aci sĕ cerceteze, decă aceste reclame grozave n'au scopulŭ d'a seduce publiculŭ. Resultatulŭ cercetării a fostŭ, că pretinsulŭ prof. Merelli e scamatorulŭ Hans de Griesheim și că numele de cavalerŭ ilŭ pórtă numai ca nume artisticŭ. Sensaționalele reclame și-le justifică cu aceea, că fiindŭ „nobilŭ“ póte folosi titlulŭ (cavalerŭ) și că s'a produsŭ pe la băi unde au fostŭ și persóne fórte înalte. Scamatorulŭ a fostŭ pedepsitŭ cu amendă în banĭ pentru escesŭ de reclamă. De altmintrelea a arĕtatŭ scamatorulŭ atestate bune dela persóne înalte. Aceste rĕndurĭ n'au de scopŭ a avertisa publiculŭ d'a nu cerceta representațiunile, ci numai de a reduce reclamele sensaționale la adevĕrata lorŭ valóre, slăbindŭ efectulŭ lorŭ.

Lângă șoséua Zizinului aprópe de cantonulŭ Nr. 291 a fostŭ prinsŭ unŭ porcŭ. Păgubașulŭ sĕ se adreseze la căpitanulŭ orașului de aci.

Literatură.

Convorbirile literare, ce aparŭ la 1-u a fiăcărei lunĭ, începŭ cu numĕrulŭ 1 pe Aprilie 1888, alŭ 22-lea anŭ alŭ esistenței lorŭ sub direcția d-lui Iacobŭ Negruzzi. Nr. 1 are acestŭ sumariu: *I. Slavici*: Gasparŭ Erațiani, tragedie în 5 acte [Actulŭ I]. — I. *Negruzzi*: Epistola V către A. Naumŭ. — *George Bengescu:* Vasilie Alexandri [urmare]. — *A. Costinŭ:* Incercărĭ critice. Constantinŭ Mille. — *I. Kalinderu*: Legea celorŭ XII tabule. — *Wilhelm de Kotzebue:* Lascarŭ Viorescu, trad. de A. [urmare]. — *G. I. Bogdanŭ:* Notițe bibliografice. Despre Rumänische Volkslieder. — *Duiliu Zamfirescu:* Lunile [poesii]. — Corespondență. Convorbirile aparŭ în Bucurescĭ la Soceců & Teclu și costă pe anŭ pentru Transilvania, Bucovina și Ungaria 15 lei.

Teatru de diletanțĭ.

Societatea teatrală de diletanțĭ a reuniunei de cântărĭ săsescĭ din Brașovŭ a datŭ Vinerĭ séra o prea frumósă representațiune, care la cererea publicului fu repetată Lunĭ. Amŭ avutŭ plăcerea a asista la acésta representațiune, care a satisfăcutŭ tóte așteptările nóstre.

S'au jucat trei piese. Escelenta comediă de Carolŭ Karo „die Burgruine“, a făcutŭ începutulŭ. Atâtu piesa bine alésă câtŭ și esecutarea ei bine succésă ne-a mulțămitŭ. D-șóra Anna Miess ca „Erni“ și d-na Luisa Teutsch ca „Kathrine“ au esecutatŭ rolurile lorŭ cu multă abilitate dobêndindŭ aplausele publicului. D-lŭ Eduard Schmidt ca „Leuthold“ a sciutŭ sĕ dea espresiune viuă și nemerită caracterului rolului sĕu și a jucatŭ cu multă vervă și facilitate. Publiculŭ l'a aplaudatŭ de repețite orĭ; fórte bine ne-a desfătatŭ și nostima figură a bĕtrânului „Walheim“ pe care l'a jucatŭ cu pricepere d. Fridericŭ Schmidt. Ceĭlalțĭ în rolurile lorŭ mai micĭ au fostŭ bunĭ.

A doua piesă „Der Zankapfel“ de Paul Lindau este în ce privesce cuprinsulŭ ei slabă, nu ca cea dintâiu. Cu atâtŭ mai multŭ trebue sĕ lăudămŭ joculŭ viu și plăcutŭ alŭ d-șórelorŭ Adela și Elisa Fink, carĭ, deși s'au presentatŭ pentru prima-óră pe scenă, au sciutŭ sĕ deștepte interesulŭ publicului și sĕ țină încordată atențiunea lui. Mai alesŭ d-șórei Adela Fink i-a succesŭ a interpreta câtŭ se póte de bine rolulŭ ei mai greu, ca nevastă tînĕră naivă. D-lŭ Robert Bauer ca docentulŭ „Dambach“ șĭ-a înțelesŭ bine rolulŭ.

Ultima piesă, comedia de „Adolf Wilbrandt „*Jugendliebe*“ a datŭ ocasiune înainte de tóte d-șórei Maria Miess în rolulŭ principalŭ ca „Adelheid“ de a-șĭ manifesta frumosulŭ ei talentŭ dramatic. Joculŭ ei excelentu, plinŭ de temperamentŭ și susținutŭ de unŭ limbagiu corectŭ și o mimică reușită a fostŭ încununatŭ cu aplausele sgomotóse și desŭ repețite ale publicului. Domnii Eduard și Fridericŭ Schmidt ca „Bruk“ și „Hildebrand“ au contribuitŭ puternicŭ și la succesulŭ acestei piese. D-șóra Elena Litsken a jucatŭ bravŭ rolulŭ fetei „Betty.“ D-na Teutsch ca „d-na de Rosen“ și d. Neustädter ca „Roller“ au completatŭ cu nemeritulŭ lorŭ jocŭ frumosulŭ ansamblu.

Nu putemŭ decâtŭ sĕ felicitămŭ pe concetățenii noștri Sașĭ pentru frumosul succesŭ moralŭ și materialŭ alŭ acestei representațiunĭ de diletanțĭ!

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Berlinŭ, 17 Aprilie. Starea frigurilorŭ împĕratului e în crescere. *Starea generală a sănĕtății e nefavorabilă. Circulă cele mai triste scirĭ.* Ca autenticŭ valoréză: Impĕratulŭ s'a plânsŭ aserĭ érăși de greutate a respirațiunei, atacurile s'au reîntorsŭ mai desŭ și suntŭ însoțite de aparițiunĭ de felulŭ spasmurilorŭ. Consiliulŭ de medicĭ a constatatŭ bronchytă. *Toțĭ, chiar și Makenzie, consideră starea împĕratului ca fórte periclitată. Aci lumea e pregătită la tóte. Unii medicĭ se temŭ de o catastrofă în celŭ mai apropiatŭ timpŭ.* (Medulŭ nopții.) *Starea împĕratului e așa de îngrijitóre,* încâtŭ prințulŭ de coronă Enricŭ a hotărîtŭ sĕ petrécă nóptea în Charlottenburg.

Parisŭ, 17 Aprilie. Generalulŭ Boulanger a fostŭ alesŭ deputatŭ în departamentulŭ de nordŭ cu o maioritate gigantică.

Bucuresci, 17 Aprilie. In comuna Ferbințĭ a isbucnitŭ o nouă revoltă. Trupele au datŭ două salve, după ce a premersŭ provocarea legală. Redactorul „Luptei,“ socialistulŭ din Iașĭ Nădejde, fiindŭ acusatŭ de rĕsvrătire a fostŭ arestatŭ.

Iașĭ, 17 Aprilie. Călĕtorĭ din Rusia sudică spunŭ, că *în curêndŭ are sĕ 'ncépă înaintarea încetulŭ cu încetulŭ a divisei a 19-ea de infanteriă rusescă în direcțiune spre Austro-Ungaria.*

DIVERSE.

Esența de trandafirĭ. Producțiunea esenței de trandafirŭ constitue una din principalele ramurĭ ale industriei naționale bulgare. — Valea dela Kazanlîcŭ, supranumită cu dreptŭ cuvêntŭ „valea trandafirilorŭ.“ Esența de trandafirĭ din acéstă localitate a fostŭ de 1650 kilogr. represintândŭ o valóre comercială de 1.100,000 de francĭ. Astfelŭ populațiunea care se ocupă cu acéstă producțiune este în generalŭ într'o stare destulŭ de bună. Suntŭ în Kazanlîcŭ mai mulțĭ comercianțĭ marĭ carĭ se ocupă aprópe exclusivŭ cu comerciulŭ acestei esențe parfumate și carĭ suntŭ în relațiunĭ directe cu cele d'ântâiu usine de parfumeriă și săpunăriă din Europa. O casă mare germană din Constantinopolŭ a stabilitŭ încă de multŭ la Kazanlîcŭ o agenția permanentă, care se ocupă cu recolta, destilarea și cumpĕrarea dela micii cultivatorĭ ai esenții. O altă casă totŭ din Constantinopolŭ, întreține și ea acolo unŭ representantŭ specialŭ: unŭ chemistŭ fórte competinte în industria esenții de trandafirŭ, căcĭ și ea presintă de multe orĭ dificultățĭ seriόse.

Mai întâiu, esența este rareorĭ curată chiar decă a fostŭ destilată cu mare îngrijire; apoi o sumă de producĕtorĭ de mâna a doua au urâtulŭ obiceiu de a amesteca cu substanțele streine, precum uleiu de geranium, alcoolŭ, etc. carĭ suntŭ cu multŭ mai eftine decâtŭ esența. Ea trebue der analisată stabilindu-i gradulŭ de puritate și prin urmare valórea sa comercială.

In ultimii anĭ; țĕranii din Valea Strema și cei dela Tundja, la piciorulŭ munțilorŭ Rodope, au începutŭ sĕ cultive și ei trandafirulŭ. Ei au fostŭ ademenițĭ de prosperitatea relativă a țĕranilorŭ din districtulŭ Kazanlîc. Dér nu se scie încă decă esența estrasă din trandafirii cultivațĭ în aceste locurĭ este de o calitate totŭ așa de bună ca aceea pe care o dau arbuștii ce crescŭ în marele basinŭ meridionalŭ alŭ Balcanilorŭ. Ministrulŭ de interne bulgarŭ, Stambulow, a avutŭ în vedere acestŭ nou isvorŭ de bogăția națională, prin inițiativa sa personală, principele a decretatŭ deschiderea unui creditŭ pentru cumpĕrarea unei órecare cantitățĭ de esență de trandafirĭ cultivată la Strema și Tudja și trimiterea ei spre analisare la universitatea din Moscva. Resultatulŭ acestei analise va fi publicatŭ de jurnalele rusescĭ.

NECROLOGŬ.

Dela Blașŭ nĭ-se scrie cu data 3 (15) Aprilie: Onorabila familiă a d-lui Artemiu Lupanŭ, provisorŭ metropolitanŭ, a suferitŭ o grea lovitură prin mórtea fiiului sĕu **Iuliu Lupanŭ**. Reposatulŭ a absolvatŭ gimnasiulŭ și teologia în Blașŭ, a funcționatŭ puținŭ timpŭ ca preotŭ în Palatca de pe Câmpiă, și după o bólă îndelungată a reposatŭ la Blașiu în flórea vieței sale. A fostŭ unŭ tînĕrŭ simpaticŭ, cu inimă bună, sentimente nobile și de frumóse speranțe pentru clerulŭ și poporulŭ românescŭ. Ilŭ deplânge neconsolata-i soțiă, o familiă numerósă și o mulțime de amicĭ.

Dumnedeu sĕ-lŭ odihnéscă în pace!

Cursulŭ pieței Brașovŭ

din 4 Aprilie st. v. 1888

Bancnote românescĭ	Cump.	8.57	Vend.	8.59
Argintŭ românescŭ .	„	8.50	„	8.52
Napoleon-d'orĭ . . .	„	10.02	„	10.05
Lire turcescĭ . . .	„	11.32	„	11.35
Imperialĭ	„	10.32	„	10.35
Galbinĭ	„	5.90	„	5.92
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	102.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	98.50
Ruble rusescĭ . . .	„	104.50	„	105.50
Discontulu	$6\frac{1}{2}$—8% pe anŭ.			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 16 Aprilie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 4%	97.35
Renta de hârtiă 5%	85.55
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare .	150.20
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	96.20
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	126.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	110.25
Bonurĭ rurale ungare	104.40
Bonurĭ cu clasa de sortare	104.20
Bonurĭ rurale Banatu-Timișu . . .	104.20
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.90
Bonurĭ rurale Transilvane	104.—
Bonurĭ croato-slavone	103.25
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescu	99.75
Imprumutulu cu premiulŭ urgurescŭ	121.50
Losurile pentru regularea Tisei și Seghedinului	124.40
Renta de hârtiă austriacă	78.35
Renta de argintŭ austriacŭ	80.65
Renta de aurŭ austriacă	110.70
Losurĭ din 1860	133.70
Acțiunile băncei austro-ungare . . .	864.—
Acțiunile băncei de creditŭ ungur. .	271.75
Acțiunile băncei de creditŭ austr. .	270.30
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.96
Napoleon-d'orĭ	10.04
Mărcĭ 100 imp. germane	$62.32\frac{1}{2}$
Londra 10 Livres sterlinge	126.85

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureșianu.

— „Apucŭ da, fără dor și póte, că de aceea'sŭ eu Inimosulŭ și nu altulŭ. Spune-mĭ numai, ce am de-a face?“.

— „Am în grajdŭ trei iepe. Diminéța ai sĕ le scoțĭ la imașŭ și séra sĕ vii ér' acasă cu ele. Atâtŭ și nimicŭ mai multŭ“.

— „Bine, — dice Inimosulŭ, — voiu face.

Baba, mama fetei, se duce în grajdŭ și spune iepelorŭ ca sĕ se ascundă câtŭ mai alŭ dracului, îndată ce vorŭ vede, că Inimosulŭ dorme, altcum le țĕsală de le-a ustura pielea.

In diminéța următóre, Inimosulŭ scóte iepele la câmpŭ și le ține totŭ dinaintea ochilorŭ sĕi, ca sĕ nu le piardă.

Când dela o vreme numai ce trage o bóre lină, de ochii Inimosului dau a se împăinginĭ. Nu se mai putea ține pe picióre, a trebuitŭ sĕ se lase josŭ o scântă. Numai decâtŭ ilŭ fură somnulŭ de puteai sĕ-lŭ ducĭ cu loculŭ fără témă că s'ar tredi.

Iepele în vremea aceea se ascunseră undeva, departe într'unŭ bârlogŭ, așa că Inimosulŭ când se tredî n'avŭ de unde sĕ le ia. Ba chiar loculŭ nu mai era acela,

Ce sĕ se șcie elŭ face? Îșĭ aduce aminte de parulŭ golŭ, care 'i aștepta capulŭ și nu-i venea bine: Incepe sĕ se furișeze unŭ feliu de nedumerire în inima sa, de frică însĕ totŭ nu voia sĕ șcie. Stă însĕ pe gândurĭ, încătrău s'o potă elŭ suci ca sĕ nu se înfunde.

De odată îi vinŭ în minte vorbele lupului. Scóte cei trei perĭ din straiță și suflă una peste ei.

N'a trecutŭ câtŭ ai da odată, de două orĭ, cu amnariulŭ și iată, că lupulŭ celŭ bĕtrânŭ e aci.

— „Dragŭ domnulŭ nostru, ce dorință ai? — dice lupulŭ celŭ bĕtrânŭ — „eu sunt mai marele întregului neamŭ lupescŭ și de locŭ au sĕ fie aci dela ceafă-lată până la celŭ din urmă cățelandru și ce vei dice aceea vomŭ face.“

— Sĕ-mĭ scóteți iepele la iveală, fiă și din inima pământului.“

Și s'adună, mĕ rogŭ, atâta sumetenie de lupŭ, de sĕ nu'i încapă lumea, încătrău te uitai numai de lupĭ dai cu ochii.

Lupulŭ celŭ bĕtrânŭ le spune sĕ dea în dîra iepelorŭ, și de unde vorŭ fi, de acolo să'i-le aducă, altcum cojoculŭ lorŭ

Se iau lupii după amirosulŭ nasului în tóte cele patru părțĭ ale lumei și află, că iepele s'au pitulatŭ în bârlogŭ.

Și cum află lupii una ca aceea, de locŭ vinŭ de spunŭ și lupului celui bĕtrânŭ și Inimosului. Aceștia se ducŭ și s'așeadă la ușa bârlogului, ér ceata cea mare intră înăuntru. Și unde nu'mĭ începe mulțimea lupilorŭ a jidări iepele din tóte părțile, a le mușca și a le smulge, de se trecuse de glumă. Au trebuitŭ sĕ iasă afară, altŭ modru nu mai era.

Inimosulŭ le-a aruncatŭ căpĕstrulŭ în capŭ, a mulțămitŭ lupului celui bĕtrânŭ și, suindu-se călare, țu murgule, țu! până acasă la babă și le-a aședatŭ în grajdŭ. Intrândŭ în casă, spune, că lucrulŭ de peste di și-l'a isprăvitŭ cum se cade.

— „Bine!“ — dice baba — „vomŭ vede mâne-di, ce are sĕ fiă.“

Apoi se duce baba în grajdŭ și dă în iepe c'o furcă de fierŭ și dă, pĕn' nu mai póte.

— „Și cum de nu v'ațĭ ascunsŭ unde v'am învĕțatŭ eu, ticăloselorŭ?!“

— „Ne-amŭ ascunsŭ, stăpână, dér n'a fostŭ putință, c'au venitŭ lupĭ, câtă frundă și erbă, și ne-au scosŭ de-acolo

— „Mâne-di se vĕ pierde-țĭ urma pe fundŭ de mare, altcum vĕ schilodescŭ, așa sĕ șcițĭ.“

„Vomŭ face, stăpână, vomŭ face, las' după noi numai.“

Cum e mâne Inimosulŭ ér ca la iepele afară la imașŭ.

Când dela o vreme numai ce dă a trage o bóre lină, încâtŭ Inimosulŭ nu se mai pute ținea pe picióre, de somnŭ ce'i era. A trebuitŭ sĕ se lase josŭ o scântă.

Pĕn' a trasŭ elŭ unŭ puiu de somnŭ, iepele s'au făcutŭ apă, — n'avea de unde sĕ le ia. Chiar și loculŭ era altulŭ și nu pe care ilŭ șciuse elŭ.

Ce sĕ se șcie elŭ face?! Parulŭ celŭ golŭ îi venea mereu în minte și în inima sa simția cum încolțeșce, ce n'a simțitŭ în viéța sa. De adevĕrată frică însĕ, totŭ nu putea sĕ fiă încă vorba. Sta și se cugeta mereu, încătrău s'o cârnéscă elŭ, ca sĕ nu se înfunde.

De-odată îi vinŭ aminte vorbele peșcelui. Scóte cei trei soldĭ de peșce și suflă una peste ei.

(Va urma).

Avisŭ d-lorŭ abonațĭ!

Rugămŭ pe d-nii abonațĭ ca la reînoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ și numerii de pe fâșia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Totodată facemŭ cunoscutŭ tuturorŭ D-lorŭ abonațĭ, că maĭ avemŭ din anii trecuțĭ numerĭ pentru complectarea colecțiunilorŭ „Gazetei," precum și câteva întregĭ colecțiunĭ, pentru carĭ se potŭ adresa la subsemnata Administrațiune în casŭ de trebuință.

Administrațiunea „Gaz. Trans."

Sosirea și plecarea trenurilorŭ și postelorŭ în Brașovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Brașovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéța.

2. Dela Brașovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după améḑĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Brașovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de améḑĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Brașovŭ:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după améḑĭ.

A. Plecarea postelorŭ:

a) Dela Brașovŭ la *Rĕșnovŭ-Zernesci-Branŭ:* 12 óre 30 m. după améḑĭ.
b) „ „ „ *Zizinŭ:* 4 óre după améḑĭ.
c) „ „ în *Secuime* [S. Georgĭ]: 1 óră 30 minute nóptea.
d) „ „ la *Făgărașŭ:* 4 óre diminéța.
e) „ „ la *Săcele:* 4 óre diminéța.

B. Sosirea postelorŭ:

a) Dela *Rĕșnovŭ-Zernesci-Branŭ* la Brașovŭ: 10 óre înainte de améḑĭ.
b) „ *Zizinŭ* la Brașovŭ: 9 óre a. m.
c) Din *Secuime* la Brașovŭ: 6 óre séra.
d) „ *Făgărașŭ* la Brașovŭ: 2 óre diminéța.
e) „ *Săcele* la Brașovŭ: 6 óre 30 minute séra.